

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **J. P.**, zast. JUDr. Natašou Láníčkovou, advokátkou se sídlem AK Hustopeče, Bratislavská 25, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Křížová 25, 225 08 Praha 5, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2002, č. j. 34 Ca 55/2000 – 64,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce – stěžovatel se kasační stížností ze dne 30. 1. 2003 domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně jako soudu I. stupně. Současně také žádal o osvobození od soudních poplatků. Kasační stížnost odůvodnil tím, že jeho zdravotní se nelepší, naopak se zhoršil a že posudková komise ani soud při svém rozhodování nepřihlédli k lékařskému nálezu MUDr. H. z neurologické ambulance 22. 5. 2000, ze kterého je zřejmé, že není schopen trvalejší fyzické ani statické zátěže a také poukázal na lékařský nálezu MUDr. V. P., CSc., z úrazové nemocnice v Brně z 9. 6. 2000, ze kterého je zřejmé, že není schopen soustavné pracovní činnosti. Soud I. stupně si podle stěžovatele odporuje, když hovoří o tom, že není schopen vykonávat práce ve vynucené nepříznivé poloze páteře a v chladu, a naproti tomu že je schopen vykonávat lehčí dělnické práce, spíše sedavé např.

při obsluze strojů a zařízení, neboť i při těchto pracech dochází k dlouhodobým vynuceným polohám páteře.

Soud I. stupně žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítnul usnesením z 3. 4. 2003, č. j. 34 ca 55/2000 – 82.

Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že stěžovateli byl odňat plný invalidní důchod od 12. 5. 2000 podle § 56 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a to rozhodnutím žalované ze dne 4. 4. 2000, č. j. 530826220. K opravnému prostředku, který stěžovatel podal ke Krajskému soudu v Brně bylo rozhodnutí žalované potvrzeno podle § 250q odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozsudku soudu I. stupně ze dne 4. 6. 2001, č.j. 34 Ca 55/2000 – 20. Vrchní soud v Olomouci tento rozsudek však zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Přitom vyšel ze skutkového stavu, jak vyplynul z obsahu soudního spisu: Stěžovatel byl od 5. 10. 1987 poživatel částečného invalidního důchodu, který mu byl přiznán rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení v Praze ze dne 3. 12. 1987. Podle protokolu o jednání posudkové komise sociálního zabezpečení ONV v Břeclavi ze dne 16. 11. 1989 byl uznán od 5. 10. 1989 invalidním podle ust. § 29 odst. 2 písm. a) zák. č. 100/1988 Sb., a to pro stav po zlomenině fibulárního kondylu levé kosti stehenní bez dislokace s přetrvávající instabilitou a artrózou kolenního kloubu (a další onemocnění), jako následků úrazu ze dne 27. 11. 1986. V záznamu o jednání OSSZ Břeclav ze dne 2. 12. 1996 při kontrole plné invalidity je v diagnostickém souhrnu dále uvedeno – chronické polytopní vertebrogenní algie charakteru LIS pseudoradikální. Z obsahu posudkové dokumentace dále plyne, že dne 7. 4. 1998 byla provedena implantace TEP levého kolena. V přezkumném soudním řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 34 Ca 168/98, v němž bylo přezkoumáváno rozhodnutí ČSSZ Praha ze dne 8. 6. 1998, kterým byl stěžovateli odňat od 12. 8. 1998 plný invalidní důchod, byl posudkovou komisí MPSV ČR, pracoviště v Brně, v posudku ze dne 1. 10. 1998 posouzen pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle kapitoly XV., oddílu G, pol. 50.3 – 70% a stěžovatel byl shledán nadále plně invalidním podle § 39 odst. 1 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb. Rozhodnutím ze dne 20. 1. 1999 mu byla od 12. 8. 1998 obnovena výplata plného invalidního důchodu. V záznamu o jednání OSSZ Břeclav ze dne 28. 3. 2000, který byl podkladem pro vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí, je uvedeno, že zdravotní stav již není hodnotitelný jako při odvolání, protože pominul stav v perioperačním období a rekonvalescenci. Vzhledem ke korektnímu stavu operovaného kolena, bylo jako rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu posouzeno páteřní onemocnění a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil (srovnatelně) podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. ve znění vyhl. č. 157/1997 Sb., podle kapitoly XV., oddílu E, položky 3c 50% a bylo uzavřeno, že stěžovatel již není nadále plně invalidní podle § 39 odst. 1 zák. č. 157/1995 Sb., ale je nadále částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona v souvislosti s úrazem ze dne 27. 11. 1986. Posudková komise MPSV ČR, pracoviště v Brně, v posudku ze dne 24. 8. 2000 uvedla, že pro artrotické postižení a instabilitu kolena byla dne 7. 4. 1998 úspěšně provedena implantace TEP levého kolena a tím došlo k podstatnému zlepšení ve zdravotním stavu. Konstatovala, že bylo prokázáno zlepšení stavu po stránce původně invalidizujícího onemocnění. Za rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu nadále považovala (na rozdíl od lékaře OSSZ Břeclav), stav po implantaci TEP levého kolena, v posudku funkčně zhodnoceného a pokles schopnosti soustavně výdělečné činnosti stanovila podle přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. ve znění vyhl. č. 40/2000 Sb., podle kapitoly XV., oddílu H, položky 50.1 o 35%. Vzhledem k ostatním zdravotním postižením a předchozím vykonávaným výdělečným činnostem zvýšila jej o dalších 10% na celkových 45%. Dále Vrchní soud v Olomouci uvedl, že oba posudkové

orgány, t. j. jak OSSZ v Břeclavi (v záznamu o jednání ze dne 28. 3. 2000), tak i posudková komise v posudku ze dne 24. 8. 2000 vycházely z toho, že po stránce původně invalidizujícího zdravotního postižení došlo ke zlepšení stavu po úspěšně provedené implantaci TEP levého kolena. Výše uvedené posudkové orgány však stanovily rozdílně rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu. Z obsahu posudku posudkové komise MPSV ČR plyne, že postižení funkce páteře (které lékař OSSZ v Břeclavi považoval za rozhodující příčinu v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu) bylo možno hodnotit jako středně těžké. Z lékařského nálezu MUDr. H. z neurologické ambulance ze dne 22. 5. 2000 plyne, že pod bodem „obj.“ je uvedeno – „těžká porucha dynamiky C, L páteře“ a pod bodem „Z“ je uvedeno, že jde o chronický a torpidní vertebrogenní algický syndrom, polyetáž, s těžkou poruchou dynamicky celé páteře. Podle uvedeného nálezu není pacient schopen trvalejší fyzické ani statické zátěže. V lékařském nálezu MUDr. V. P., CSc., z Úrazové nemocnice v B. ze dne 9. 6. 2002, v němž je popsáno páteřní postižení a stav zdravotního postižení levého kolena i rozsah plicního postižení, je uvedeno, že v tomto stavu je navrhovatel evidentně neschopen soustavné pracovní činnosti. Závěrem uložil, aby soud I. stupně vyžádal od posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v Brně, doplňující posudek, v němž by se měla posudková komise blíže zabývat zdravotním postižením páteře a posoudit jeho rozsah a intenzitu z hlediska příslušné kapitoly přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. ve znění vyhl. č. 40/2000 Sb., a to i se zřetelem k obsahu výše uvedených lékařských nálezů. Po zhodnocení rozsahu tohoto zdravotního postižení by se měla posudková komise vyjádřit k tomu, jaký pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti by postižení páteře ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí způsobovalo, případně sdělit, z jakých důvodů nepovažuje páteřní onemocnění stěžovatele za rozhodující příčinu v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu. Bude rovněž třeba, aby se posudková komise vyjádřila k těm částem odborných lékařských zpráv MUDr. H. ze dne 22. 5. 2000 a MUDr. P., CSc., ze dne 9. 6. 2000, z nich vyplývá, že navrhovatel není schopen trvalejší fyzické ani psychické zátěže.

S ohledem na zevrubně popsáný skutkový stav Nejvyšší správní soud na něj odkazuje.

Soud I. stupně požadavkům odvolacího soudu vyhověl a požádal posudkovou komisi, aby se s naznačenými otázkami podrobně zabývala. Posudková komise pak v řádném složení, totiž za přítomnosti posudkového lékaře, tajemnice a dalšího lékaře z oboru klinické neurologie, tudíž nemoci, která byla shledána jako rozhodující příčina dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu, podala posudek na svém zasedání dne 27. 6. 2002 a posléze i dne 18. 7. 2002 za přítomnosti specialisty odborného neurologa. U stěžovatele se k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ jednalo o chronické bolesti páteře při zjištěných počínajících degenerativních změnách páteře. Kromě omezení hybnosti páteře pro bolesti nebyly prokázány objektivní příznaky dokumentující časté recidivy dlouhého trvání dráždivých projevů nervů a svalů a těžkou statickodynamickou insuficienci. Popisovanou poruchu funkce páteře celkově hodnotí jako středně těžkou. Nebyly prokázány objektivní příznaky, které by dokládaly přítomnost často recidivujících silnějších, dlouho trvajících dráždivých projevů nervů a svalů. Negativita napínacích manevrů, nepřítomnost neurologických kořenových výpadových jevů v neurol. nálezu z 22. 5. 2000 a ortopedickém nálezu z 9.6. 2000 – oba nálezy byly oba vystaveny po datu vydání napadeného rozhodnutí, kterým byl posuzovanému odňat plný inv. důchod. Nebyla objektivně prokázána těžká statickodynamická insuficience páteře. Hypotrofie a svalové oslabení na LDK nebylo na podkladě vertebrogenního postižení, ale na podkladě dlouhodobé poruchy funkce levého kolena, při které posuzovaný končetinu mnoho let šetřil. Konstatovaná těžší nebo těžká porucha dynamiky páteře neznamena těžké postižení funkce páteře bez přítomnosti dalších

příznaků, které by o těžké celkové poruše funkce svědčily a které by odpovídaly postižení, jak je uvedeno pod písmem d) položky 2 oddílu F, kapitoly XV přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., v platném znění. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti pro samotné vertebrogenní postižení PK MPSV ČR hodnotí k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ z 17. 4. 2000 podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění – kapitola XV, oddíl F, položka 2 písmeno c) na dolní hranici 30% pro nepřítomnost objektivních příznaků silnějšího nervového dráždění. Nebyly prokázány objektivní příznaky, které by dokládaly přítomnost často recidivujících silnějších, dlouho trvajících dráždivých projevů nervů a svalů. Nebyla objektivně prokázána ani těžká statickodynamická insuficience páteře. Proto stav nehodnotí podle písmen d), e) cit. položky. Posudková komise nadále považuje za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poruchu kolenního kloubu, která byla prvotní a byla příčinou plné invalidizace v minulosti. Toto postižení s dlouhodobou nemožností plné zátěže levého kolena vedlo i k nerovnoměrné zátěži páteřního sloupce. Zde pak v souběhu s degenerativními změnami narůstajícími s věkem došlo k dekompenzaci a vzniku vertebrogenních potíží, které jsou výše funkčně zhodnoceny. S poznámkou uvedenou v nálezu MUDr. H. z 22. 5. 2000 o tom, že pacient toho času není schopen trvalejší fyzické ani statické zátěže a má dodržovat režim vertebropatů, souhlasí. Obecná doporučení možností pracovního zařazení uvedená v posudku z 24. 8. 2000 – lehčí dělnické práce spíše sedavé, např. při obsluze strojů a zařízení, v lehkém průmyslu, ve službách apod. – těmto požadavkům plně vyhovují. MUDr. P., CSc., se v nálezu z 9. 6. 2000 vyjádřil, že v popsaném stavu je posuzovaný evidentně neschopen souvislé pracovní činnosti. Tuto poznámku považuje za subjektivní názor lékaře, který ale nemá podklad v objektivně prokázaných poruchách funkce, které by způsobovaly pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti posuzovaného nejméně o 66% podle platných posudkových kritérií.

Soud I. stupně se pak o tyto závěry posudkové komise opřel a odůvodnil jimi svůj rozsudek ze dne 26. 8. 2002, který je předmětem této kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které mu předcházelo a to v rozsahu vymezeném ustanovením § 109 s. ř. s. Podle odst. druhého Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti. Podle třetího odstavce je dále vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /§ 103 odst. 1 písm. c)/ nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /§ 103 odst. 1 písm. d)/, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle čtvrtého odstavce ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Pro posouzení zdravotního stavu občanů a dochované pracovní schopnosti jsou pro účely přezkumného soudního řízení ze zákona č. 582/1991 Sb. § 4 odst. 2 v platném znění povolány posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Pro toto řízení je nezbytné posouzení zdravotního stavu občanů tak, aby byly vyloučeny pochybnosti o úplnosti podkladů, na jejichž základě bylo posouzení prováděno, a aby nevznikly žádné pochybnosti ani o diagnóze onemocnění a okruhu zaměstnání, která zjištěným onemocněním vyhovují a která jsou schopni vykonávat.

Z hlediska hmotně právní úpravy se na daný případ vztahuje zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, který je prováděn vyhláškou č. 284/1995 Sb., v rámci níž je příloha č. 2 stanovující procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti (v daném případě ve znění vyhlášky č. 40/2000 Sb.). Pokud jde o podmínky, za nichž lze plný invalidní

důchod přiznat, tyto jsou vyjádřeny v § 39 odst. 1, když pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu buď poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66%, nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle třetího odstavce způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a okruh zdravotních postižení umožňujících soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek stanoví předváděcí předpis. Způsob výpočtu procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti tak upravuje ustanovení § 6 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v platném znění a příloha č. 2 k této vyhlášce, jak bylo řečeno shora, a pokud jde o zdravotní postižení umožňující soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek, pak třeba je hledat v § 7 a příloze 3 k citované vyhlášce. Mezi těmi jsou uváděna onemocnění tohoto typu: úplná nevidomost obou očí, praktická nevidomost obou očí, amputační ztráty obou dolních končetin resp. obou horních končetin či jedné horní a jedné dolní končetiny, ochrnutí dvou končetin, zdravotní postižení způsobující imobilitu, pro kterou je osoba trvale odkázána na vozík pro invalidy, dále středně mentální retardace, těžké formy duševních onemocnění a těžce slabý zrak spolu s těžkou nedoslýchavostí, případně úplnou nebo praktickou hluchotou.

Posuzování zdravotního stavu a pracovní neschopnosti je vyjádřeno v ustanovení § 1 až 4 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení. Ustanovení § 3 cit. vyhlášky uvádí, že posudkovými lékaři a tajemníky posudkových komisí MPSV ČR pověřuje ministerstvo své pracovníky se souhlasem těchto pracovníků a dalšími členy posudkových komisí jsou odborní lékaři jednotlivých klinických oborů. Posudková komise ministerstva je schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař.

Soud prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, jestliže vycházel z posudku vydaného posudkovou komisí MPSV ČR, která zasedala v předepsaném složení, tedy i za přítomnosti dalšího lékaře z oboru nemoci, jež byla určena jako rozhodující příčina poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Jestliže důvody pro podání kasační stížnosti byly spatřovány ve vadách řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit (resp. za takovou vadu v řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost /§ 103 odst. 1 písm. d/), pak soud konstatuje, že takovýto důvod pro podání kasační stížnosti zde není přítomen. Správní orgán vycházel z posudku, jež podal lékař příslušné okresní správy sociálního zabezpečení (§ 1, 2 cit. vyhlášky č. 170/1991 Sb.). Ten byl pro správní orgán – Českou správu sociálního zabezpečení – podkladem, z něhož při svém rozhodování vycházel. Právo posuzovat zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pak vyplývá z ust. § 8 zák. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení v platném znění. Narozdíl od správního řízení, v němž ust. § 8 odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb. zakládá faktickou i právní disociaci řízení do dvou fází, v řízení přezkumném speciální ustanovení § 4 odst. 2 podobný dopad nemá. V něm postupuje soud podle soudního řádu správního a pro dokazování aplikuje pravidla obsažená v jeho části třetí hlavě I., hlavě II. dílu 1 (§ 77 s. ř. s.). Všechny důkazy, které v řízení provede, pak podléhají jeho hodnotící činnosti, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu, jak uvádí pokyn v § 77 odst. 2 s. ř. s. To se týká

i samotného posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí vydávaného pro účely přezkumného řízení v souladu se zmíněným ustanovením speciální procesní normy.

Posudková komise jako orgán, který je příslušný k podání kvalifikovaného posudku, který pak soud jako jeden z důkazů hodnotí, vycházela z úplné zdravotní dokumentace. Ta nebyla rozporována, pokud jde o její úplnost a také se vypořádala se všemi nemocemi, jimiž stěžovatel trpí. Podrobně je popsala a pokud hodnotila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu – poruchu kolenního kloubu - stalo se tak jednak na základě odborného posouzení, jednak toto hodnocení je pro stěžovatele příznivější, když postižení páteře bylo možno hodnotit nižší procentní sazbou. Další onemocnění pak představovalo navýšení ve smyslu § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Posudková komise stanovila okruh zaměstnání, která nemůže stěžovatel vzhledem ke svému zdravotnímu postižení vykonávat a z toho nelze dovodit absolutní zákaz výkonu jakékoli práce ani další nemožnost vykonávat práce jen v takovém rozsahu, které by odůvodňovaly přiznání plného invalidního důchodu. Přitom zákonem stanovená kritéria se týkají dochované míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti, jež je zjišťováno ve smyslu konkrétního zařazení podle přílohy č. 2 cit. vyhlášky ve znění platném ke dni vydání napadaného rozhodnutí žalované. Posudková komise se zabývala i ustanovením § 39 odst. 1 písm. b) zák. č. 155/1995 Sb., když uvedla v protokolu o jednání, že nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

V daném případě stěžovatel odkazuje na nálezy lékařů MUDr. H. a MUDr. P., CSc., které se však staly právě důvodem pro zrušení rozsudku soudu I. stupně usnesením Vrchního soudu v Olomouci, ohledně nichž se měla posudková komise znovu vyjádřit. Tak se i stalo a posouzení shora uvedených lékařských zpráv posudkovou komisí kasační soud považuje za odpovídající požadavku, který odvolací soud vznesl a rovněž má kasační soud za to, že po obsahové stránce se plně s pochybnostmi, jež v průběhu dosavadního soudního řízení vzešly, vypořádává. Zejména se velmi podrobně zabývá porovnáním postižení, jež bylo hodnoceno jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jiného postižení - středně těžkého postižení funkce páteře. V tomto srovnání pak vychází hodnocené onemocnění jako závažnější z hlediska poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Ani tvrzení komise o tom, že neschopnost trvalejší fyzické či statické zátěže není v rozporu s možností vykonávat lehčí dělnické práce, nepovažuje soud za rozporné, přičemž není úkolem posudkové komise stanovovat konkrétní zaměstnání, nýbrž toliko jejich okruh, který ve stanoveném posudku popsala v obecné rovině. Názor jiného lékaře o neschopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele pak odmítla s poukazem na své odborné závěry, které tato komise posudkově hodnotila.

Z uvedených důvodů nelze na podaný posudek pohlížet jinak, než-li jako na úplný, správný a přesvědčivý. Jestliže soud prvního stupně vycházel z takto podaného posudku a rozhodnutí žalované potvrdil, nepochybil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost neshledal důvodnou, a to nejen pro uváděné ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ale ani pro důvody, k nimž by soud měl přihlížet z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že pokud by důvod měl spočívat toliko v tvrzených vadách řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak pro takovéto tvrzení neshledává žádný podklad ve spise, neboť správní orgán vycházel z podkladů, totiž posouzení lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Břeclavi, a tedy jeho rozhodnutí mělo oporu ve spisu a nebylo také shledáno, že by takovéto zjištění bylo důsledkem porušení zákona v ustanovení o řízení před správním orgánem, resp. způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost. Soud se zaměřil ve smyslu § 109 odst. 3 i na další možné důvody, pro něž by případně mohlo být shledáno rozhodnutí soudu

prvního stupně zmatečné nebo nezákonné, resp. nepřezkoumatelné, žádný z těchto důvodů rovněž neshledal, když soud prvního stupně se velmi podrobně důvody, pro které nevyhověl žalobkyni, zabýval.

Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení pak rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 19. 5. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu